

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobců:

- 1) Mgr. J. J., LL.M.,
 - 2) A. F. J.,
- oba bytem X
oba zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Černohousem,
se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **obec Horoměřice,**
se sídlem Velvarská 100, 252 62 Horoměřice,
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Machánkem,
se sídlem Karlovo náměstí 7, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, č. j. 067841/2015/KUSK, sp. zn. SZ 022352/2015/KUSK REG/Št,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, č. j. 067841/2015/KUSK, sp. zn. SZ 022352/2015/KUSK REG/Št, se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10.890 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Pavla Černohousa, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobci se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 7. 7. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobců proti rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 6. 2006, č. j. Výst. 328/2 – RD, BD-817/06-Km (dále jen „územní rozhodnutí“). Územním rozhodnutím, jehož zrušení se žalobci také domáhají, stavební úřad povolil společnosti AXX – Praha a. s. (dále jen „společnost XX – Praha“) umístění souboru staveb rodinných domů a bytových domů v lokalitě V. II na pozemcích parc. č. xxx v katastrálním území H.
- 2 Žalobci uvádí, že kopii územního rozhodnutí získali [tedy jim toto rozhodnutí bylo doručeno ve smyslu § 72 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)] při své návštěvě stavebního úřadu dne 27. 6. 2007. Dne 28. 6. 2007 proti němu žalobci podali blanketní odvolání, které dne 11. 7. 2007, tedy v zákonné lhůtě stanovené § 83 odst. 1 správního řádu, doplnili o odvolací důvody. Své odvolání považují za včasné. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 22. 1. 2008, č. j. 11500/2008/KUSK, sp. zn. SZ 04167/2008/KUSK, odvolání žalobců jako opožděné zamítl. Toto rozhodnutí žalobci napadli žalobou a Městský soud v Praze jej rozsudkem ze dne 17. 5. 2011, č. j. 8 Ca 149/2008 – 152, zrušil s odůvodněním, že se na žalobce jakožto zcela opominuté účastníky nevztahuje objektivní lhůta pro podání odvolání stanovená § 84 odst. 1 správního řádu. Tento rozsudek byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 – 194, s tím, že se na žalobce objektivní lhůta pro podání odvolání vztahuje. Dne 11. 12. 2014 vydal Městský soud v Praze pod č. j. 8 A 40/2012 – 216 rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2011 opět zrušil s tím, že ze správního spisu není jasné, kdy bylo rozhodnutí doručeno poslednímu neopominutému účastníku a kdy tedy započal běh objektivní jednoleté lhůty. V dalším řízení žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž opět odvolání žalobců jako opožděné zamítl a které žalobci napadají touto žalobou.
- 3 Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení věci. V dané věci vůbec neměla být aplikována jednoletá objektivní lhůta pro podání odvolání (§ 84 odst. 1 správního řádu), neboť ta dopadá na situace, kdy účastníku řízení nebylo rozhodnutí vůbec doručeno, resp. oznámeno. Žalobcům však bylo územní rozhodnutí oznámeno dne 27. 6. 2007, kdy jim stavební úřad při nahlížení do správního spisu předal jeho stejnopis. Od toho dne tedy počala žalobcům běžet subjektivní patnáctidenní lhůta (§ 83 odst. 1 správního řádu), během níž podali včasné odvolání. S ohledem na uvedené žalobci zpochybňují, že by mohla nastat situace, kdy by jim jednoletá objektivní lhůta uplynula dříve, než subjektivní patnáctidenní lhůta. Objektivní lhůta totiž počíná běžet dnem, kdy „bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil“, a proto okamžik oznámení poslednímu z účastníků nemůže z povahy věci předcházet okamžiku oznámení některému účastníku řízení. Žalovaný vyšel z toho, že žalobcům bylo napadené rozhodnutí oznámeno 27. 6. 2007, avšak nesprávně na věc aplikoval § 84 odst. 1 správního řádu, neboť toto ustanovení na věc nedopadá z důvodu, že žalobcům bylo rozhodnutí oznámeno. Ze správního řádu přitom nevyplývá, že by opožděně oznámené rozhodnutí nebylo oznámením

rozhodnutí ve smyslu § 72 správního řádu. Podle přesvědčení žalobců nelze lhůtu podle § 84 odst. 1 správního řádu aplikovat na zcela opominuté účastníky, neboť ve vztahu k nim nelze odkázat na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (tedy na zásadu, že práva svědčí bdělým; účastník, který o řízení neví, totiž sotva může hájit svá práva). Tím, že žalovaný odvolání žalobců nesprávně vyhodnotil jako opožděné a napadené rozhodnutí nepřezkoumal, porušil právo žalobců na spravedlivý proces, v důsledku čehož bylo zasaženo také do jejich vlastnického práva.

- 4 Žalobci poznamenávají, že shodný právní názor vyslovil Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 5. 2011, č. j. 8 Ca 149/2008 – 152. Tento rozsudek byl sice Nejvyšším správním soudem posléze zrušen, avšak jeho právní názor byl závazný pouze pro Městský soud v Praze v rámci uvedeného soudního řízení; pro zdejší soud v tomto řízení závazný není. Pokud by zdejší soud dospěl k odlišnému závěru, uplatňují žalobci další žalobní body.
- 5 Žalobci namítají, že se v napadeném rozhodnutí žalovaný odkazuje na protokol, podle něhož dne 21. 6. 2006 společnost U-P., a. s. (dále jen „společnost U-P.“) předala napadené rozhodnutí osobě zúčastněné na řízení. Tento protokol však ve správním spisu založen nebyl. Jestliže se správní spis rozšířil o nové podklady, měli s nimi být žalobci seznámeni a měli mít možnost se k nim vyjádřit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Protože se žalobci s protokolem seznámili až po vydání napadeného rozhodnutí, uplatňují své námitky až nyní. V první řadě namítají, že je ve správním spisu založena pouze kopie tohoto protokolu, a je tedy otázkou, zda originál vůbec existuje a zda je věrohodný (z kopie nelze usuzovat na stáří listiny ani na pravost podpisů). Dále žalobci poukazují na to, že podle kopie protokolu doručil zástupce společnosti U. - P. rozhodnutí č. j. Výst. 328/2-RD,BD-817/06-Km, Výst. 328/2-vod.-817/06-Km a Výst. 328/2-kom.-817/06-Km na obecní úřad v Horoměřicích dne 20. 6. 2006. Podle doručenek ve správním spisu však byla dvě posledně uvedená rozhodnutí společnosti U.-P. doručena až 23. 6. 2006. Pracovník společnosti U-P. tak podle kopie protokolu donesl tato rozhodnutí na obecní úřad v Horoměřicích tři dny předtím, než se ta vůbec dostala do dispozice uvedené společnosti. Konečně žalobci poukazují na to, že tato dvě rozhodnutí měla být Ing. J. K. a osobě zúčastněné na řízení doručena přímo a nikoli prostřednictvím společnosti U-P. Žalobci z uvedeného dovozují, že se originální doručenky ztratily, a proto žalovaný vytvořil protokol o osobním převzetí a upravil údaje na doručenkách. K tomu žalobci v části V. žaloby podrobně popisují své pochybnosti o tom, že některé doručenky byly vytvořeny dodatečně, nebo se jedná o doručenky z jiných spisů, které byly dodatečně upraveny přepsáním čísla jednacího, resp. jiných údajů. Žalobci také odkazují na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 8 A 40/2012 – 216, který rovněž věrohodnost doručenek zpochybnil. Žalobci uzavírají, že doručení odvoláním napadeného rozhodnutí není věrohodně prokázáno.
- 6 Dále žalobci namítají, že je na územním rozhodnutí vyznačeno nabytí právní moci dne 17. 7. 2006, což neodpovídá datu, kdy bylo údajně doručeno poslednímu účastníku (22. 6. 2006), nýbrž datu pozdějšímu (30. 6. 2006).
- 7 Žalobci shrnují, že se žalovaný k výše uváděným rozporům nijak nevyjadřuje (ačkoli tyto rozpory ve správním spisu spatřuje i Městský soud v Praze) a vychází

pouze z nově objevenějšího se protokolu. Napadené rozhodnutí proto považují žalobci za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť vychází z nesprávně zjištěného data doručení poslednímu z účastníků.

- 8 Žalobci dále namítají, že účastníku řízení Ing. J. K. bylo vadně doručováno, protože nebylo doručováno jemu, ale jeho domnělému zmocněnci. Ve správním spisu je založena plná moc ze dne 7. 4. 2005, jíž Ing. K. zmocnil společnost XX – Praha (v jejím textu není výslovně dovoleno zmocněnci, aby pověřil zastupováním zmocnitele třetí osobu) a plná moc ze dne 15. 3. 2005, jíž společnost XX – Praha zmocnila společnost U.-P. Žalovaný doručoval zásilky adresované Ing. K. společnosti U.-P., přestože § 33 odst. 3 správního řádu vyžaduje výslovné dovolení k řetězení zmocnění. Žalobci v tomto ohledu odkazují na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 8 A 40/2012 – 216, a uzavírají, že není zřejmé, zda bylo územní rozhodnutí Ing. K. vůbec doručeno, a proto nelze s určitostí říci, který den bylo doručeno poslednímu z účastníků. Touto námitkou se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.
- 9 Konečně žalobci namítají, že i pokud by se na danou věc jednoletá objektivní lhůta aplikovat měla, pochybnosti o okamžiku doručení územního rozhodnutí poslednímu z účastníků nemohou jít k tíži žalobců. Žalobci jsou si vědomi toho, že smyslem roční objektivní lhůty pro podání odvolání je právní jistota; ta je přitom v kolizi s právem na spravedlivý proces zcela opominutých účastníků řízení, kteří se o proběhnuvším územním řízení dozvědí mnohdy až po zahájení stavby, a je tedy třeba postupovat v souladu se zásadou proporcionality. Má-li převážet zájem na právní jistotě, je třeba podle přesvědčení žalobců vyloučit jakoukoli pochybnost ohledně doručování ostatním účastníkům. Přetrvávající pochybnosti pak musí jít k tíži těch, kdo je způsobili (žalovaný, resp. stavebník), nikoli k tíži žalobců, kteří jsou objektivní lhůtou omezeni ve výkonu svých práv. Závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 – 194, přitom příliš upřednostňují zásadu právní jistoty ve prospěch nepoctivých stavebníků a nedbalých stavebních úřadů a na úkor zcela opominutých účastníků. Objektivní lhůtu podle § 84 odst. 1 správního řádu ve vztahu ke zcela opominutým účastníkům považují žalobci za nepřiměřeně krátkou a rozpornou s ústavním pořádkem, neboť otevírá prostor pro úmyslné obcházení některých účastníků řízení.
- 10 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí je postaveno na aplikaci § 84 odst. 1 správního řádu. Územní rozhodnutí bylo všem účastníkům doručeno 19. 6. 2006; žalobci tedy mohli podat odvolání do 19. 6. 2007, avšak učinili tak až 28. 6. 2007. Odvolání žalobců bylo opožděné a zmeškání lhůty nelze podle § 84 odst. 1 správního řádu prominout. Žalovaný si je vědom toho, že s žalobci mělo být od počátku jako s účastníky jednáno, ale za dané situace již nebylo možné upřednostnit jejich práva před oprávněnými zájmy stavebníka, resp. jeho právních nástupců.
- 11 Jde-li o námitku vadného doručování Ing. K., resp. osobě zúčastněné na řízení, má žalovaný za to, že tato námitka přesahuje právní sféru žalobců, neboť zastoupení jiného účastníka není způsobilé žalobce krátit na jejich právech. I pokud by tomu

tak bylo, nejedná se podle přesvědčení žalovaného o nedovolené řetězení zmocnění, protože na plných mocích je jednoznačně uvedeno, že zmocněnec je dále zastoupen; ostatně zmocnitelé nikdy své zastoupení ani doručování nerozporovali. Konečně má žalovaný za to, že zkoumání správnosti plných mocí založených ve správním spise je právní otázka, přesahující hlediska plynoucí z § 84 odst. 1 správního řádu.

- 12 Jde-li o pochybnosti týkající se doručení územního rozhodnutí ze dne 19. 6. 2006 paní R. Z., uvádí žalovaný, že v menších obcích je běžné, že správní orgán předává rozhodnutí přímo do rukou adresáta, který je mu osobně znám. Pouze z toho nelze usuzovat, že písemnost nebyla adresátu vůbec doručena. Paní Z. ostatně nikdy nedoručení územního rozhodnutí nenamítala. Podle názoru žalovaného také nemusí být doručka nezbytně opatřena údajem o zjištění totožnosti adresáta, pokud je správnímu orgánu znám.
- 13 Konečně žalovaný podotýká, že žalobci oznámení rozhodnutí ostatním účastníkům řízení ve svém odvolání ze dne 28. 6. 2006 ani v jeho doplnění ze dne 10. 7. 2007 nečinili sporné. I pokud by se tedy jednalo o odvolání včasné, k těmto námitkám by žalovaný nemohl přihlídnout.
- 14 Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření nejprve poukazuje na to, že v současné době probíhá v téže věci řízení u Městského soudu v Praze pod č. j. 8 A 40/2012, které je momentálně ve fázi, kdy Nejvyšší správní soud již podruhé zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení; s ohledem na to považuje osoba zúčastněná na řízení napadené rozhodnutí žalovaného za předčasné, neboť jej vydal, aniž by vyčkal ukončení soudního řízení a způsobil tím, že nyní existují dvě rozhodnutí o odvolání žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí. Jako takové podle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení nemůže vyvolat zamýšlené účinky a s ohledem na to navrhuje, aby zdejší soud řízení zastavil, nebo alespoň přerušil.
- 15 Osoba zúčastněná na řízení dále nesouhlasí s názorem žalobce, že je v dané věci třeba postupovat podle § 83 odst. 1 správního řádu; naopak má za to, že i zdejší soud je povinen přidržet se konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Jde-li o námitky týkající se doručování, uvádí, že nedodržení předepsané formy doručování není nijak problematické, jestliže se doručovaná písemnost skutečně dostala do rukou adresáta. Pokud jde o námitku neústavnosti lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu, zdůrazňuje osoba zúčastněná na řízení ochranu osob, které v dobré víře nabyli vlastnické právo k některé z nemovitých věcí dotčených územním rozhodnutím, a veřejný zájem, které musí mít přednost před osobním zájmem žalobců. Konečně osoba zúčastněná na řízení konstatuje, že není možné k návrhu žalobců v tomto soudním řízení přezkoumat také územní rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
- 16 Při jednání soud v souladu s § 49 odst. 4 s. ř. s. vedl účastníky řízení a osobu zúčastněnou na řízení k tomu, aby se vyjádřili k současné existenci dvou rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobců ze dne 28. 6. 2007. Ti tak učinili.
- 17 Ze správního spisu a z rozsudků Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu (dále přesně označených) soud zjistil, že stavební úřad dne 16. 6. 2006 pod č. j. Výst. 328/2 – RD,BD-817/06-Km vydal územní rozhodnutí. Toto rozhodnutí

posléze žalobci napadli odvoláním, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2008,

č. j. 11500/2008/KUSK, sp. zn. SZ 04167/2008/KUSK, zamítnuto jako opožděné. Žalobci toto rozhodnutí napadli žalobou u Městského soudu v Praze. Toto rozhodnutí bylo nejprve zrušeno rozsudkem tohoto soudu ze dne 17. 5. 2011, č. j. 8 Ca 149/2008-152, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl nicméně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011-194. Věc byla u Městského soudu v Praze dále vedena pod sp. zn. 8 A 40/2012 a rozhodnuto o ní bylo rozsudkem ze dne 11. 12. 2014, č. j. 8 A 40/2012 – 216, tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2008 se opět zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení. V návaznosti na tento rozsudek bylo posléze dne 4. 5. 2015 vydáno napadené rozhodnutí. I rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 40/2012 – 216 byl však Nejvyšším správním soudem zrušen, a to jeho rozsudkem ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 15/2015-56, nabyt právní moci dne 28. 7. 2015. Soudní řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 40/2012 dosud probíhá.

- 18 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí pak soud zjistil vadu, k níž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci je totiž dán střet s principem *non bis in idem*.
- 19 Kasační stížnost jakožto mimořádný opravný prostředek nemá odkladný účinek, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Až do doby rozhodnutí o vyhovění kasační stížnosti je proto rozhodnutí krajského soudu závazné, nezměnitelné a pohlíží se na ně jako na správné. Proto zruší-li krajský soud správní rozhodnutí, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, že je ve věci podaná kasační stížnost. Správní orgán v postavení stěžovatele může v řízení o kasační stížnosti požádat o přiznání odkladného účinku podle § 73 ve spojení s § 107 s. ř. s., musí však prokázat, že mu v případě, kdy kasační stížnosti nebude odkladný účinek přiznán, vznikne nepoměrně větší újma, než jaká jeho přiznáním může vzniknout jiným osobám, a že jeho přiznání současně nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Hrozba existence dvou správních rozhodnutí vydaných v téže věci ovšem sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS).
- 20 Nemá-li kasační stížnost ze zákona odkladný účinek a nebyl-li jí ani soudním rozhodnutím přiznán, může dojít k tomu, že správní orgán vydá v téže věci nové rozhodnutí ještě před tím, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti. Tak tomu bylo i v nyní souzené věci. Nejvyšší správní soud v předcházejícím soudním řízení zrušil původní rozsudek městského soudu (č. j. 8 A 40/2012 – 216), jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného. Tím se věc dostala do stádia nového posuzování žaloby městským soudem a tím také (laicky řečeno) původní rozhodnutí žalovaného „oživlo“. Tento stav přitom trvá, neboť městský soud doposud ve věci nerozhodl. Od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu

č. j. 2 As 15/2015-156, tj. od 28. 7. 2015 tu existují vedle sebe dvě správní rozhodnutí o jediném odvolání žalobců proti jedinému rozhodnutí stavebního úřadu.

- 21 Situace, která nastala v právě posuzované věci, byla v minulosti judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně označena za nežádoucí a instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelnou (srov. shora citovaná usnesení rozšířeného senátu nebo rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 71/2012 – 34). Možnosti, jak uvedenou situaci řešit, pak Nejvyšší správní soud rozvedl v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41. Jednou z těchto možností je také žaloba ve správním soudnictví podaná proti druhému rozhodnutí v řadě; k tomu Nejvyšší správní soud v bodě 23 uvedeného rozsudku uvádí: *„Nezahájí-li správní orgán přezkumné řízení z úřední povinnosti nebo nejde-li nastalou situaci řešit skrze přezkumné řízení z jiných důvodů, lze dosáhnout odstranění nežádoucího stavu spočívajícího v rozporu s principem non bis in idem žalobou podanou ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.). V té bude žalobce (obdobně jako zde) uplatňovat zejména vlastní námitky proti novému správnímu rozhodnutí (z logiky věci půjde o žalobci nevyhovující rozhodnutí), neboť mu existence rozporu s non bis in idem pravděpodobně ještě nebude známa, resp. v okamžiku podání žaloby prozatím nemusí existovat. Úkolem krajského soudu pak je posoudit, a to i bez ohledu na žalobní námitky, je-li ve věci dán střet s principem non bis in idem, popřípadě zvažovat možný nesoulad s § 48 odst. 2 správního řádu. V zájmu vyřešení kolize v pořadí druhého správního rozhodnutí s principem non bis in idem, popř. s principem res iudicata, přitom nelze než postupovat tak, že zásada vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jakkoliv je jinak zásadou v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stěžejní, ustoupí těmto vůdčím principům.“* Nejvyšší správní soud také dodal, že *„Situace po oživení prvního z více správních rozhodnutí vydaných v téže věci je natolik specifická, že si žádá i odklon od jinak nepominutelné zásady kasační (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Zrušením napadeného (tj. později vydaného) rozhodnutí je totiž sledováno jen a pouze jeho odstranění pro kolizi s non bis in idem. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo vydáno správní rozhodnutí, které je pravomocné, závazné a vyvolává právní účinky, odpadá nezbytnost vést další řízení za účelem vydání nového, zákonného rozhodnutí.“*
- 22 Jelikož se projednávaná věc s věcí posuzovanou Nejvyšším správním soudem ve všech podstatných aspektech shoduje, dospěl soud k závěru, že s ohledem na zásahu *non bis in idem* (která je ve správním soudnictví chápána obecněji jako *zákaz dvojího projednání téže věci*), je třeba napadené rozhodnutí zrušit, neboť je stíženo vadou, k níž musí být přihlédnuto i bez žalobní námitky. Jelikož není potřeba znovu o věci ve správním řízení rozhodovat, nerozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud současně s ohledem na důvod, pro který bylo napadené rozhodnutí zrušeno, nepovažoval za nutné vypořádávat se s jednotlivými žalobními námitkami.
- 23 O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení zcela úspěšní, a mají tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobcům vznikly v tomto řízení náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 6000 Kč a na zastoupení advokátem. Výše

odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobců provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 4.960 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], neboť jde o společné úkony učiněné při zastupování 2 osob, výše odměny tak je celkem 14.880 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Na každého z žalobců připadá jedna polovina nákladů na zastoupení advokátem, tj. z celkových 15.780 Kč připadá na každého z žalobců 7.890 Kč. Náklady každého z žalobců tak celkem činí 10.890 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř., užitý na základě § 64 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

- 24 Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v tomto soudním řízení soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.